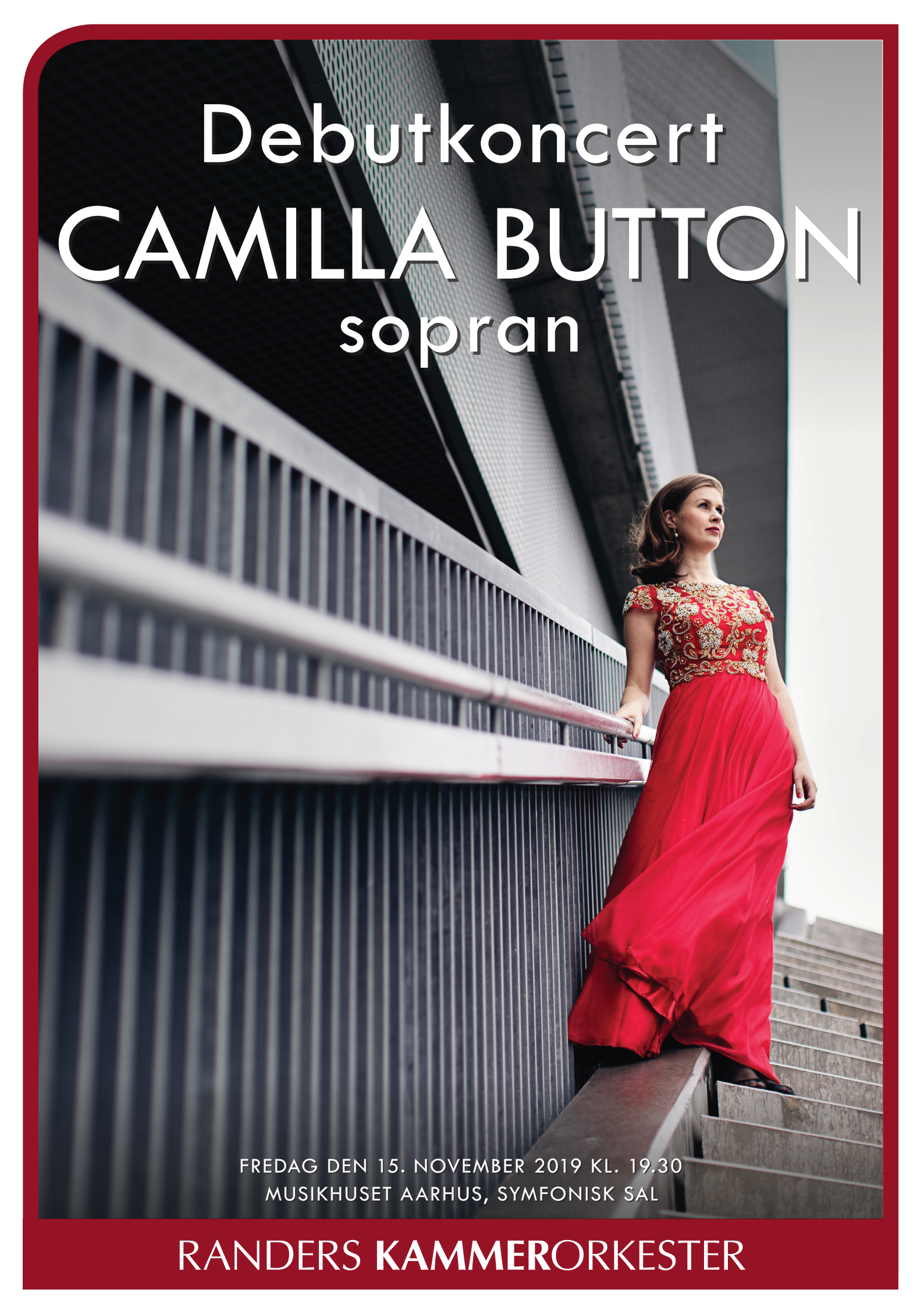

A woman with brown hair, wearing a red dress with a gold-embroidered bodice, stands on a balcony with a metal railing. She is looking off to the side. The background shows a modern building with a grid-like facade. The entire image is framed by a thick red border.

Debutkoncert CAMILLA BUTTON sopran

FREDAG DEN 15. NOVEMBER 2019 KL. 19.30
MUSIKHUSET AARHUS, SYMFONISK SAL

RANDERS KAMMERORKESTER

Richard Strauss
(1864-1949)

Ariadne auf Naxos,
"Grossmächtige Prinzessin"

W.A. Mozart
(1756-1791)

Exultate Jubilate, K. 165
1. *Aria "Exsultate, jubilate"*
2. *Recitativ "Fulget amica dies"*
3. *Aria "Tu virginum corona"*
4. *"Alleluja"*

Dominick Argento
(1927-2019)

Six Elizabethan Songs
1. *Winter*
2. *Dirge*
3. *Sleep*
4. *Spring*
5. *Diaphenia*
6. *Hymn*

Marianne Leth, fløjte - Jette Kristensen, obo
Nicolas Sublet, violin - Janne Fredens, cello
Lars Colding Wolf, cembalo

Leonard Bernstein
(1918-1990)

Candide
"Glitter and Be Gay"

PAUSE

Ludwig van Beethoven
(1770-1827)

Symfoni nr. 7
Poco sostenuto - Vivace
Allegretto
Presto - Assai meno
Allegro con brio

CAMILLA BUTTON
sopran

DAVID RIDDELL
dirigent

RANDERS KAMMERORKESTER
DET JYSKE MUSIKKONSERVATORIUM

RICHARD STRAUSS: ARIADNE AUF NAXOS

Operaen Ariadne auf Naxos findes i to versioner. Den ene som et efterspil til Molières komedie Den adelsdale borger, som blev uropført i Stuttgart i 1912. Den anden version som en selvstændig opera uafhængig af Molières komedie, hvortil Strauss komponerede en prolog. Ariadne auf Naxos som selvstændig opera blev uropført i Wien i 1916. I prologen møder vi en rigmand fra Wien, som til sin private fest vil præsentere en uropførelse af en opera. Han bestiller operaen hos en ung komponist. Den unge komponist skriver en opera som bygger på det græske drama om den triste Ariadne, der beklager sin skæbne, sørger over sin tabte kærlighed og længes efter døden. På dagen for premieren får komponisten pludseligt besked om at hans seriøse mesterværk skal opføres samtidig med at en lavkomisk komedie skal fremføres af en skuespillertrup. Uden prøver og under tidspres samles operaen og komedien i en hektisk forestilling. Ariadne ønsker kun at dø efter tabet af sin elskede Theseus, men Zerbinetta og hendes fire kompagnoner kommer ind og forsøger at opmuntre hende med sang og dans. Da det ikke er nogen succes genner Zerbinetta de øvrige skuespiller væk og prøver på egen hånd at få Ariadne i godt humør. I en lang og insisterende strøm af ord og toner forsøger hun at overbevise prinsessen om, at den enkleste måde at komme sig over et knust hjerte, er ved at finde sig en ny mand. Det har Zerbinetta selv god erfaring med, omend det er sket at hun har fundet en anden mand inden det egentlig var slut med den forrige. Da Bacchus, som er på flugt, ankommer til øen, minder Zerbinetta endnu engang Ariadne om at hun skal hengive sig til en ny mand. Operaen ender i en lidenskabelig duet mellem Ariadne og Bacchus.

Denne morsomme fortælling bryder med den konventionelle opera og stiller spørgsmålstegn ved hvem opera overhovedet er til og for. Ariadne på Naxos var det tredje samarbejde mellem Richard Strauss og librettisten Hugo von Hofmannsthal. Deres samarbejde blev et af

de mest ligeværdige partnerskaber i operaens historie og deres mesterværk er Rosenkavalieren. Strauss skrev 15 operaer. De mest kendte er Salome, Elektra, Rosenkavalieren fra 1911, Ariadne på Naxos, Die Frau ohne Schatten og Arabella. Til trods for at faderen, som var hornist, hadede Wagners musik og forsøgte at skærme sønnen fra det han mente var dårlig indflydelse, ja, så blev Wagner det store ideal for Strauss efter at han som 17-årige oplevede Wagners opera, Tristan og Isolde. I de første år af karrieren som komponist beskæftigede Richard Strauss sig med symfoniske digte, hvilke han komponerede ti af. Det var med det symfoniske digt Don Juan, at Strauss' fremragende evne til at skrive melodier og begavede mestring af instrumentering blev slået fast. I dag udgør hans symfoniske digte og operaer en uundværlig del af standardrepertoiret. Hans mest populære orkesterværker er Also Sprach Zarathustra og Variationer over Don Quixote. Han skrev også to balletter og ca. 200 sange.

W.A. MOZART: EXSULTATE JUBILATE

Dette værk blev første gang opført d. 17. januar 1773 i Milano. Mozart var knap 17 år og ledsaget af sin far, var han på sin tredje rejse fra hjembyen Salzburg til Italien. De ankom til Milano i oktober 1772 i anledning af uropførelsen af Mozart's Lucio Silla d. 26. december 1772. Som primo uomo sang kastratsangeren Venanzio Rauzzini rollen Cecilio. Det sidste vi i dag har hørt til kastratsangerne er en optagelse fra begyndelsen af 1900-tallet som kan høres på youtube af den 50 årige Alessandro Moreschi. Men for Mozart var denne stemmetype velkendt da det var den type stemmer, der havde de ledende roller i den genre af opera, opera seria, han skrev til operaen i Milano. Man kan forestille sig at Mozart alligevel er blevet meget inspireret af Rauzzinnis smukke stemme, siden han umiddelbart efter operaopførelsen skrev Exsultate, jubilate til ham. Værket udnytter stemmens store spændvidde, virtuose fleksibilitet, præcise ansatser og strålende tone. Af gode grunde er værket i dag

kendt som en solokantate for sopran.

Forfatteren til lovsangen i den første sats og bønnen til Jesus Kristus i anden sats er ukendt, men har højst sandsynligt været nyskrevne latinske vers. Teksterne knytter sig ikke til en bestemt højtid i kirkeåret og kan derfor, sammen med det afsluttende "Alleluja" bruges til forskellige festlige lejligheder i kirken. Kirkearier består oftest af en introduktion i orkestret, hvori ariens musikalske tema præsenteres, derefter første del af arien, som modulerer (fra tonika) til dominant. Efter et kort mellem spil følger anden del af arien, som vender tilbage til tonika. Arien afsluttes med en kadence for sangeren og et efterspil i orkestret. Som kategori bestod en solokantate af to arier, to recitativer og et afsluttende Halleluja. I værket her får vi de to arier adskilt af det ene recitativ, men Mozart har valgt at undlade et andet recitativ og lader andensatsens modulerende efterspil lede direkte over i den tredje arie, "Alleluja".

DOMINICK ARGENTO: SIX ELIZABETHAN SONGS

Den populære sangcyklus "Six Elizabethan Songs" er en af de få Dominick Argento har skrevet, hvis tekst består af "traditionelle" vers. Argento's sangcykler er nemlig bemærkelsesværdige ved at han ofte bruger usædvanlige tekster som breve, bøger, dagbøger og avis-udklip, som ikke er indlysende at bruge i en musikalsk sammenhæng. Sangene kaldes Elizabethan da teksterne er skrevet i en af de mest fascinerende perioder af Englands historie, den elizabethanske æra. Perioden er opkaldt efter Queen Elizabeth I, men det var ikke kun den regerende dronning, der gjorde perioden så særlig. Kunsten blomstrede og landet fik sine første teatre, som hurtigt blev flere. William Shakespeare spillede selvfølgelig en vigtig rolle i den sammenhæng, som skuespiller, dramatiker og digter. Der er da også to af hans digte blandt de seks sange, Winter, som er en del af et værk der blev opført for Queen Elizabeth I, og Dirge.

Six Elizabethan Songs blev komponeret i 1957 for høj stemme og klaverakkompagnement.

I 1962 lavede Argento en ny version til sin hustru, sopranen Carolyn Bailey, med akkompagnement for barokensemble. Han omtalte Carolyn Bailey som sin muse og hun opførte ofte hans værker. Man hører oftest sangene opført med klaverakkompagnement, men i aften er det versionen for barokensemble, som er på programmet.

Argento lod sig inspirere af den populære engelske komponist, sanger og lutenist, John Dowland, da han komponerede værket. Af altafgørende betydning er poesien og vokallinjens forrang over det enkle og understøttende akkompagnement. Vi hører smerten og melankolien i satserne Dirge og Sleep og især smerten og melankolien blev dyrket i det Elizabethanske England. "Semper Dowland, semper dolens" var John Dowlands motto. I satserne Winter, Spring og Diaphenia finder vi landlige scenerier i tekst såvel som musik. Vi møder hyrder og hører fuglekvidder, ser lam der leger omkring, marker der damper og gamle kvinder der sidder i solen. Og dermed passer betegnelsen pastorale godt på disse tre satser.

Tematisk set står satsen Hymn alene. Artemis, den græske gudinde af jagt, kyskhed og månen, kaldes også Cynthia, som beskrives i teksten. Teksten stammer fra satirestykket, Cynthia's revels, som udstillede en række af tidens store personligheder. Rollen Cynthia repræsenterede således Queen Elizabeth. Siddende på sin trone med rigsæblet i hånden, var hun hævet over hver en mand. Så længe hun ikke giftede sig skulle hun ikke dele magten. Og det skete, at hun demonstrerede sin magt over liv og død. I teksten her beskrives det med myten om Actæon som støder på Diana (endnu et navn for Gudinden af månen) da han er på jagt med sine hunde. Det forstyrrer Diana, som bader med sine nymfer, så meget at hun forvandler ham til en hjort, der fortæres af hans egne hunde. "Give unto the flying hart space to breathe, how short so-ever".

LEONARD BERNSTEIN: CANDIDE

Operetten *Candide* er baseret på den satiriske roman *Candide, ou l'Optimisme* fra 1759 af François Voltaire, filosof i oplysningstiden. Lillian Hellman havde i første omgang tilpasset historien om *Candide* til et skuespil med musikalske indskydelser. Bernstein blev inspireret af Hellmans brug af novellen og fik hende overtalte til at skrive librettoen til den komiske operette, *Candide*. Operetten var ikke nogen stor succes da den første gang så dagens lys på Broadway i 1956. Det var først da den i 1973 blev opført på the New York City Opera at den fik sin anerkendelse. Værket gennemgik mange bearbejdelser af forskellige tekstforfattere og findes i utallige versioner, men grunden til den pludselige succes skyldtes nok udskiftningen af publikum fra Broadway til operahuset. Den sidste reviderede udgave Bernstein lavede er fra 1989.

Titelrollen, *Candide*, rejser jorden rundt for at få bekræftet at han lever i "den bedste af alle verdener", som hans underviser, Pangloss, har antydnet, at det forholder sig. Eventyr og katastrofer afkræfter dog påstanden og *Candide* konkluderer at verden er et usselt sted og at det bedste man kan gøre er at leve et ærligt liv baseret på realistiske forventninger. På sin rejse støder *Candide* på sin forlovede, Cunegonde, som han er overrasket over at finde i live i Paris, eftersom han var overbevist om at hun var blevet dræbt i krig. I Paris lever Cunegonde i seksuel trældom i et hus delt af en sultan og en markis. Da *Candide* dukker op har Cunegonde netop været ved at gøre sig klar til selskab. Det ene øjeblik begræder hun tabet af sin værdighed, dyd og sin elskede *Candide*, og det næste øjeblik stornyder hun at klæde sig i overdådige kjoler og smykke sig med guld og ædelsten. De musikalske morsomheder i arien "Glitter and be Gay" ligger i de mange skift mellem Cunegondes modstridende følelser af fortvivlelse og begejstring, og er med til at skabe Cunegondes teatraliske og patetiske karakter. Den berømte arie er et populært glansnummer hos mange sopraner, som får mulighed for at demonstrere en lang række høje toner og koloraturer.

Leonard Bernstein var ikke bare en af de mest indflydelsesrige personer i amerikansk musikliv, han havde stor betydning for musiklivet i hele verden, hvilket man også så ved fejringen af 100-året for hans fødsel i 2018. Som dirigent, pianist, skribent og musikformidler favnede han det hele: klassisk og moderne, jazz og pop, opera og musical. Han havde ordet i sin magt, komponerede udødelige melodier og evnede at bringe den seriøse musik ud til et stort og stadig mere velstående middelklassepublikum. "For at skrive en stor Broadway-musical skal man enten være jøde eller bøsse. Og jeg er begge dele", sagde Bernstein til tv-produceren Rodney Greenberg i 1978. Og det passede i hvert fald i det tilfælde at hans famøse og populære *West Side Story* (1957) blev skabt af fire mænd, der alle var jøder og homoseksuelle.

Programnoter: Camilla Button

LUDWIG VAN BEETHOVEN: SYMFONI NR. 7

Det er rytmen, der har den helt afgørende hovedrolle i Beethovens syvende symfoni. Alle fire satser har som udgangspunkt en rytmisk figur, som bliver gennemgående for den enkelte sats. I første sats præsenteres den rytmiske ide efter en langsom indledning på hele 62 takter, der næsten er en helhed i sig selv. Som et morsesignal indleder fløjte og obo efter indledningen den hurtige del med en punkteret rytme, som også gennemsyrrer de efterfølgende melodier. Overgangen fra den langsomme indledning til den hurtige *vivace* er i øvrigt typisk for den måde Beethoven sætter sin musik sammen på. Den langsomme del falder mod slutningen af de 62 takter fra hinanden, som om Beethoven leder efter en vej at gå videre, hvorefter han pludselig finder vejen – den rytmiske ide – og satsen kan fortsætte. Således gør Beethoven det tydeligt for lytteren, at han er i gang med at fortælle en historie med en begyndelse, en udvikling og en afslutning.

Anden sats er oprindeligt komponeret i anledning af, at den preussisk-østrigske hær i 1806 tabte et vigtigt og afgørende slag.

Som en sørgemarch indleder de mørke strygere – bratsch, cello og kontrabas – med en smertelig rytmisk figur på tonen e, hvorfra det melodiske stof derefter udvikler sig. Satsen handler imidlertid ikke kun om tabet men rummer også et budskab om, at der i smerten ligger en ny begyndelse til nye triumfer, hvilket bl.a. antydes af tempoet – allegretto – der modsiger sorgen.

Richard Wagner har beskrevet symfoniens to sidste satser som indbegrebet

af dansens væsen. Tredje sats er en scherzo i en tredelt takt, mens sidste sats i et hvirvlende og ustyrlig forløb sætter fokus på en kraftig markering og betoning af rytme og bevægelse. Det er blevet sagt, at den syvende symfoni giver en fornemmelse af ægte spontanitet, hvilket stemmer godt overens med de sidste to satsers umiddelbare og vitale energjudladninger.

Programnote: Bjarne Mørch Jensen

MEDVIRKENDE

CAMILLA BUTTON

Camilla Button er uddannet fra Det Jyske Musikkonservatorium ved docent Lars Thodberg Bertelsen. Hun tog sin kandidateksamen i klassisk sang i juni 2015 og startede i solistklassen den samme sommer. Efter at have vundet to af DJMs interne konkurrencer optrådte Camilla som solist med Prinsens Musikkorps i april 2016 og med Aarhus Symfoniorkester i juni 2016. I juni 2017 modtog Camilla Viggo Makwarth's og Hustru Veronika Makwarth's Musiklegat, hvilket har givet hende mulighed for at studere ved stemmepædagog Susanna Eken. Camilla optræder jævnligt som solist med kor og orkestre; Blandt andre Randers Kammerorkester, Harmoniorkester TONICA, Ensemble Zimmermann, Det Jydske Underholdningsorkester, Sct. Paul Cantori, Kor72, Jysk Akademisk Kor, Aarhus Koncert Kor, Aarhus Studiekor. I Sct. Pauls Cantori, Aarhus, er Camilla fastansat og medvirker jævnligt som solist i korets koncerter. Derudover har Camilla assisteret i Den Jyske Operas Kor og DRKoncertKoret.

Baggrund

Allerede som 4-årig stillede Camilla op sammen med sine søskende og sang og spillede klaver i den kirke familien kom i. Senere blev klaveret erstattet af en violin som hun fik mange glæder ud af, blandt andet fællesskabet med andre børn i det såkaldte "Mariager Byorkester". I teenage-årene sang Camilla i kirkekor. Hun elskede at

synge og optræde, men havde endnu ikke overvejet at gøre musik til sin levevej. Som 17-årig fik Camilla ideen til at modtage undervisning i klassisk sang efter at have set en operakonzert i fjernsynet. Hun modtog de første år undervisning hos Elsebeth Dreisig og Jens Krogsgaard som begge var solister ved Den Jyske Opera. Det var meget inspirerende og motiverende for Camilla at arbejde med så dygtige sangere. Hun besluttede sig for at prøve sit sangtalent af og søgte på MGK og sidenhen musikkonservatoriet.

www.camillabutton.com

DAVID RIDDELL

Randers Kammerorkesters kunstneriske leder og chefdirigent, David Riddell, er født i Elgin, Skotland. Han har studeret musik på The University of St. Andrews og The University of Edinburgh samt direktion på Guildhall School of Music and Drama i London. I dag er David Riddell bosiddende i Danmark, hvor han er musikchef for Randers Kammerorkester kunstnerisk leder af Aarhus Sommeropera. Han er en hyppig gæstedirigent for de fleste danske orkestre og har dirigeret talrige operaproduktioner på Den jyske Opera og Aarhus Sommeropera. I Storbritannien har Riddell optrådt med bl.a. The Northern Sinfonia, English Touring Opera, Scottish Opera, og The Garden Venture (Royal Opera, Covent Garden).

RANDERS KAMMERORKESTER

Randers Kammerorkester er Danmarks eneste permanente professionelle kammerorkester. Orkestret spiller hvert år omkring 110 koncerter, der tæller orkester- og kammerkoncerter i Randers og det øvrige Danmark, slotskoncerter, skolekoncerter, børnekoncerter, hospitalskoncerter, koncerter for socialt udsatte og operaforestillinger. Med koncerter i ind- og udland, en lang række cd-udgivelser og workshops har Randers Kammerorkester markeret sig som en vigtig institution i dansk musikliv. Randers Kammerorkester har en omfattende turnevirksomhed, der har bragt orkestret til bl.a. Kina, Rusland, Grønland, Island, Estland, Syrien, Italien, Skotland, Norge og Sverige. I juni 2013, juni 2016 og juni 2018 deltog Kammerorkestret i den internationalt højt anerkendte St. Magnus Festival på Orkney-øerne i det nordlige Skotland. Flere af

koncerterne er blevet transmitteret i BBC Radio. Kammerorkestret har desuden medvirket i bl.a. Oundle International Festival og Cambridge Summer Music Festival.

ØRKESTERSKOLEN

Ørkesterskolen omfatter de ensembleaktiviteter, som de studerende på ørkesterafdelingen på Det Jyske Musikkonservatorium medvirker i, i løbet af deres studietid. Aktiviteterne kan omfatte alt fra projekter i små ensembler til fuldt symfoniorkester. På et typisk år afholdes der 6-8 projekter. Projekterne er ofte fælleskoncerter i samarbejde med regionens professionelle ensembler, dvs. Aarhus og Aalborg Symfoniorkestre, Århus Sinfonietta, Prinsens Musikkorps og Slesvigske Musikkorps og som tilfældet er her Randers Kammerorkester. Ørkesterskolen ledes af professor Niels-Ole Bo Johansen.

GROSSMÄCHTIGE PRINZESSIN

Großmächtige Prinzessin,
Wer verstünde nicht,
Daß so erlauchter
Und erhabener Personen Traurigkeit
Mit einem anderen Maas gemessen werden muß,
Als der gemeinen Sterblichen.

Jedoch, sind wir nicht Frauen unter uns,
Und schlägt denn nicht
In jeder Brust ein unbegreiflich Herz?
Von unsrer Schwachheit sprechen,
Sie uns selber eingestehn,
Ist es nicht schmerzlich süß?
Und zuckt uns nicht der Sinn danach?

Sie wollen mich nicht hören?
Schön und stolz und regungslos,
Als wären Sie die Statue
Auf Ihner eignen Gruft.
Sie wollen keine andere Vertraute
Als diesen Fels und diese Wellen haben?

Prinzessin, hören Sie mich an, nicht Sie allein,
Wir alle ach, wir alle was ihr Herz erstarrt
Wer ist die Frau, Die es nicht durchgelitten hätte?

Almægtige Prinsesse!
Hvem kan ikke forstå,
At sorgen hos en så strålende
Og sublim person, som De,
Skal måles på en anden skala
end de almindelige dødeliges?

Er vi dog ikke begge kvinder,
Og slår ikke
I hvert vort bryst et uforståeligt hjerte?
Er det ikke smerteligt sødt
at tale om vores svaghed
at indrømme den for os selv?
og rykkes vores humør ikke derefter?

De vil ikke lytte til mig?
Smuk og stolt og bevægelsesløs,
Som om De var statuen
På din egen grav.
De ønsker ikke at have andre fortrolige
end denne klippe og disse bølger?

Prinsesse, lyt til mig, ikke kun De,
Vi er alle gået igennem den smerte, som Deres
hjerte fryser. Hvem er kvinden, der ikke har?

Verlassen! In Verzweiflung! Ausgesetzt!

Ach, solcher wüsten Inseln sind unzählige
Auch mitten unter Menschen,
Ich, ich selber, ich habe ihrer mehrere bewohnt
Und habe nicht gelernt, die Männer zu verfluchen.
Treulos sie sinds! Ungeheuer, ohne Grenzen!
Eine kurze Nacht, ein hastiger Tag,
Ein Wehen der Luft, ein fließender Blick Verwandelt
ihr Herz!
Aber sind wir denn gefeit Gegen die grausamen,
entzückenden, Die unbegreiflichen Verwandlungen?

Noch glaub' ich dem einen ganz mich gehörend,
Noch mein ich mir selber so sicher zu sein,
Da mischt sich im Herzen leise betörend
Schon einer nie gekosteten Freiheit,
Schon einer neuen verstohlenen Liebe schweif-
endes,
Freches Gefühle sich ein.
Noch bin ich wahr und doch ist es gelogen,
Ich halte mich treu und bin schon schlecht,

Mit falschen Gewichten wird alles gewogen
Und halb mich wissend und halb im Taumel
Betrüg ich ihn endlich und lieb ihn noch recht.
Noch mein' ich mir selber so sicher zu sein,
Da mischt sich im Herzen leise betörend
schon Einer neuen verstohlenen Liebe.

So war es mit Pagliazzo un Mezzetin!
Dann war es Cavicchio, dann Burattin,
Dann Pasquariello!
Ach und zuweilen will es mir scheinen,
Waren es zwei!
Doch niemals Launen immer ein Müssen,
Immer ein neues beklommendes Staunen:
Daß ein Herz sogar sich selber nicht versteht,

Als ein Gott kam Jeder gegangen
Und sein Schritt schon machte mich stumm,
Küßte er mir Stirn und Wangen,
War ich von dem Gott gefangen
Und gewandelt um und um.

Als ein Gott kam Jeder gegangen
Jeder wandelte mich um,
Küßte er mir Stirn und Wangen,
War ich von dem Gott gefangen
Hingegeben war ich stumm.
Kam der neue Gott gegangen,
Hingegeben war ich stumm.

Efterladt! I fortvivelse! Forvist!

Åh, sådanne øde øer er utallige
Også midt iblandt folk,
Jeg har selv boet på flere af dem
Og jeg lærte ikke at forbande mændene.
De er troløse! Monstre, uden grænser!
En kort nat, en forhastet dag,
En brise i luften, et flygtigt blik forandrer deres
hjerter!
Men er vi immune overfor disse grusomme,
søde, uforståelige transformationer?

Selv når jeg tror at denne ene (mand) helt tilhører
mig,
selv når jeg mener at jeg er så sikker på mig selv
da melder sig snart lystne følelser i hjertet
en usmagt frihed,
snart en ny stjålet kærlighed.
Jeg er stadig oprigtig, og alligevel er det en løgn
Jeg er loyal, og samtidig slem,

Alt bedømmes efter de forkerte standarder.
Og halvt ved fornuft og halvt i dårskab
Bedrager jeg ham endeligt og elsker ham dog
stadig.
Jeg føler mig stadig så sikker på mig selv
da melder sig snart lystne følelser i hjertet
en usmagt frihed,
snart en ny stjålet kærlighed.

Sådan var det med Pagliazzo og Mezzetin!
Så var det Cavicchio, derefter Burattin,
Så Pasquariello!
Åh og undertiden ser det ud til
at der var to!
Men det var aldrig et tilfældigt indfald, altid en
nødvendighed,
Altid et nyt forundrende vidunder:
At et hjerte ikke engang forstår sig selv,
Som en Gud kom hver og een gående
Og hans trin gjorde mig allerede tavs,
Kyssede han min pande og kinder,
var jeg fanget af guden
Og forvandlet om og om igen.

Som en Gud kom hver og een gående
og hver og en forvandlende mig
Kyssede han min pande og kinder,
var jeg fanget af guden
Hengivenheden gjorde mig tavs.
Kom en ny Gud gående
Gjorde hengivenheden mig tavs.

EXSULTATE, JUBILATE

Exsultate, jubilate,
o vos animae beatae!
Dulcia cantica canendo,
cantui vestro respondendo,
psallant aethera cum me.

Fulget amica dies,
jam fugere et nubila et procellae;
exorta est justis inexpectata quies.
Undique obscura regnabat nox;
surgite tandem laeti,
qui timuistis adhuc,
et jucundi aurorae fortunatae
frondes dextera plena et lilia date.

Tu, virginum corona,
tu nobis pacem dona.
Tu consolare affectus,
unde suspirat cor.

Alleluja.

Glæd jer, bryd ud i jubel,
O, I velsignede sjæle!
Syng søde sange,
som svar på jeres sang
lad himlene synge med mig.

Den venlige dag skinner,
skyer og stormvejr er drevet over;
en uventet fred har lagt sig over den retfærdige.
Den mørke nat herskede overalt;
rejs jer med glæde,
I som var bange indtil nu,
og gladeligt overbring, med hænderne fulde,
kranse og liljer til det muntre daggry.

Du, o krone af jomfruer ,
du giver os fred.
Du trøster de følelser,
som får hjertet til at sukke.

Halleluja.

SIX ELIZABETHAN SONG

1. Winter

When icicles hang by the wall
And Dick the shepherd blows his nail ,
And Tom bears logs into the hall,
And milk comes frozen home in pail ;
When blood is nipt and ways be foul ,
Then nightly sings the staring owl:
Tu-who!
Tu-whit! Tu-who! -- A merry note!
While greasy Joan doth keel the pot.

When all aloud the wind doth blow,
And coughing drowns the parson's saw ,
And birds sit brooding in the snow,
And Marian's nose looks red and raw;
When roasted crabs hiss in the bowl
Then nightly sings the staring owl:
Tu-who!
Tu-whit! Tu-who! -- A merry note!
While greasy Joan doth keel the pot.

*by William Shakespeare (1564 - 1616), no title,
appears in Love's Labour's Lost, Act V, Scene 2*

2. Dirge

Come away, come away, death,

And in sad cypress let me be laid;
Fly away, fly away, breath;
I am slain by a fair cruel maid.
My shroud of white, stuck all with yew ,
O prepare it !
My part of death, no one so true
Did share it.

Not a flower, not a flower sweet,
On my black coffin let there be strown;
Not a friend, not a friend greet
My poor corpse, where my bones shall be thrown:
A thousand, thousand sighs to save,
Lay me, O where
Sad true lover never find my grave,
To weep there

*by William Shakespeare (1564 - 1616), no title,
appears in Twelfth Night, Act II, scene 4*

3. Sleep

Care-charmer Sleep, son of the sable Night ,
Brother to Death, in silent darkness born,
Relieve my anguish and restore thy light,
With dark forgetting of my cares , return;

And let the day be time enough to mourn
The shipwreck of my ill-adventur'd youth :
Let waking eyes suffice to wail their scorn ,
Without the torment of the night's untruth.

Cease , dreams, the images of day-desires
To model forth the passions of the morrow;
Never let rising sun approve you liars,
To add more grief to aggravate my sorrow.
Still let me sleep, embracing clouds in vain ;
And never wake to feel the day's disdain .

*by Samuel Daniel (1562 - 1619), "Delia XLV",
appears in Delia, first published 1592*

4. Spring

Spring, the sweet Spring, is the year's pleasant
king;
Then blooms each thing, then maids dance in a
ring,
Cold doth not sting, the pretty birds do sing,
Cuckoo, jug-jug, pu-we, to-witta-woo!

The palm and may make country houses gay,
Lambs frisk and play, the shepherds pipe all day,
And we hear aye birds tune this merry lay ,
Cuckoo, jug-jug, pu-we, to-witta-woo!

The fields breathe sweet, the daisies kiss our feet,
Young lovers meet, old wives a-sunning sit,
In every street these tunes our ears do greet,
Cuckoo, jug-jug, pu-we, to-witta-woo!
Spring! The sweet Spring!

*by Thomas Nashe (1567 - 1601), appears in Summer's Last Will
and Testament, first published 1600*

5. Diaphenia

Diaphenia, like the daffadowndilly ,
White as the sun, fair as the lily,
Heigh ho, how I do love thee!
I do love thee as my lambs
Are beloved of their dams :

How blest were I if thou would'st prove me.

Diaphenia, like the spreading roses,
That in thy sweets all sweets encloses ,
Fair sweet, how I do love thee!
I do love thee as each flower
Loves the sun's life-giving power;
For dead, thy breath to life might move me.

Diaphenia, like to all things blessed,
When all thy praises are expressed,
Dear joy, how I do love thee!
As the birds do love the spring,
Or the bees their careful king, --
Then in requite , sweet virgin, love me!

*"Damelus' song to Diaphenia"
possibly by Henry Constable (1562 - 1613)*

6. Hymn

Queen and huntress, chaste and fair ,
Now the sun is laid to sleep,
Seated in thy silver chair,
State in wonted manner keep :
Hesperus entreats thy light,
Goddess excellently bright.

Earth, let not thy envious shade
Dare itself to interpose ;
Cynthia's shining orb was made
Heav'n to clear when day did close;
Bless us then with wished sight,
Goddess excellently bright.

Lay thy bow of pearl apart,
And thy crystal shining quiver ;
Give unto the flying hart
Space to breathe, how short so-ever:
Thou that mak'st a day of night,
Goddess excellently bright.

by Ben Jonson (1572 - 1637)

GLITTER AND BE GAY

Glitter and be gay
That's the part I play
Here I am in Paris, France
Forced to bend my soul
To a sordid role
Victimised by bitter
Bitter circumstance
Alas, for me, had I remained
Beside my lady mother

My virtue had remained unstained
Until my maiden hand was gained
By some 'Grand Duke' or other...

Ah, 'twas not to be
Harsh necessity
Brought me to this gilded cage
Born to higher things
Here I droop my wings

Ah!
Singing of a sorrow
Nothing can assuage

And yet, of course, I rather like to revel , ah ha!
I have no strong objection to champagne, ah ha!
My wardrobe is expensive as the devil, ah ha!
Perhaps it is ignoble to complain!

Enough, enough
Of being basely tearful
I'll show my noble stuff
By being bright and cheerful
Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Pearls, and ruby rings
Ah, how can wordly things take the place of hon-
our... lost?
Can they compensate for my fallen state?
Purchased as they were at such an awful cost.

Bracelets, lavalieres : can they dry my tears?
Can they blind my eyes to shame?
Can the brightest brooch shield me from reproach
?
Can the purest diamond purify my name?

And yet, of course, these trinkets are endearing , ah
ha!
I'm oh so glad my sapphire is a star, ah ha!
I rather like a twenty carat earring, ah ha!
If I'm not pure at least my jewels are!

Enough, enough
I'll take their diamond necklace
And show my noble stuff
By being gay and reckless
Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!
Observe how bravely I conceal the dreadful, dread-
ful shame I feel.
Ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

EN STOR TAK TIL

Tristan
for at bære mig igennem de sidste
3 måneder.

Mor og Far
for jeres usvigelige støtte

Lars Thodberg & Maren Marie Tange
for jeres tid, tålmodighed, engagement
og gode råd

Ulla Abildgaard
for en herlig studietid og efterfølgende
venskab

Sct. Pauls Kirke og Thomas Kristian Nielsen
for at være et vigtigt led i min udvikling
som sanger

Trine Kjærhauge
for den flotte plakat

Bjarne Mørch Jensen
for opsætning af programmet

Kehlet Video
for at dokumentere denne aften

Vibe Thorhauge
for den ultra korte svartid på mine
mange spørgsmål

Randers Kammerorkester & David
for samarbejdet og for musikken

Orkesterskolen
for at I ville være med

Det Jyske Musikkonservatorium
for muligheden

Tak til alle jer der er mødt op i aften. I er velkomne til en lille skål efter koncerten.
Vi ses i Symfoniorkestrets lounge.
Camilla

David Riddell, Randers Kammerorkester

Hold takten i din økonomi

sparkron.dk

SPAREKASSEN
KRONJYLLAND

#påvej